

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Benediktinské arcidiecéze sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze - Břevnově**, se sídlem Markétská 1, Praha 6, zastoupený JUDr. Alenou Štumpfovou, advokátkou se sídlem Markétská 1, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2011, č. j. 9 Ca 274/2008 - 228, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1. 7. 2008, č. j. 500/654/503 21/08, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 19. 2. 2008, č. j. ČIŽP/10/OOP/SR01/0708611.006/RTM. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně žalobci uložil pokutu ve výši 1 500 000 Kč za správní delikt podle § 88 odst. 2 písm. j) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v relevantním znění (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), neboť žalobce nerespektoval zákaz vykácet 15 kusů lip na nádvoří před bazilikou sv. Markéty v areálu Břevnovského kláštera stanovený v rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 20. 7. 2007, č. j. 10/OOP/0708611.29/07/RJJ.

Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce u Městského soudu v Praze žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud nejprve usnesením ze dne 10. 9. 2008, č. j. 9 Ca 274/2008 - 170, přiznal žalobě odkladný účinek; rozsudkem ze dne 6. 4. 2011, č. j. 9 Ca 274/2008 - 228, pak městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V odůvodnění zmíněného rozsudku městský soud uvedl, že při posouzení zákonnosti rozhodnutí o uložení pokuty byl vázán závěry vyslovenými v pravomocném rozsudku ze dne 26. 11. 2010, č. j. 6 Ca 336/2007 - 47, v němž posuzoval zákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2007, č. j. 500/1348/503 21/07, resp. příslušného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž bylo stěžovateli zakázáno uvedené dřeviny bez vydání povolení podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny vykácet.

Kasační stížností doručenou Městskému soudu v Praze dne 24. 5. 2011 se žalobce (stěžovatel) domáhá přezkoumání a zrušení rozsudku městského soudu.

Podáním doručeným městskému soudu dne 17. 6. 2011 pak stěžovatel navrhl, aby byl kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. přiznán odkladný účinek, neboť výkonem předmětných správních rozhodnutí by stěžovateli vznikla nenahraditelná újma.

Stěžovatel předně uvádí, že svou povahou je neziskovou církevní organizací, přičemž jeho hlavní činností je řeholní život komunity a práce pro církev obecnou. Financování těchto aktivit zajišťuje hospodářská činnost stěžovatele, již jsou krátkodobé a dlouhodobé nájmy nebytových prostor v samotném areálu Břevnovského kláštera. Z této činnosti stěžovatel dále financuje též postupnou obnovu Břevnovského kláštera a souboru objektů na Bílé Hoře, tj. Kaple panny Marie vítězné a s ní souvisejících církevních objektů. Dalšími zdroji financování činnosti stěžovatele jsou výnosy z veřejné sbírky (použité na obnovu barokních varhan) a konečně dotace poskytnuté Ministerstvem kultury a městskou částí Praha 6. Rozpočet kláštera nicméně, jak stěžovatel zdůrazňuje, končí každoročně schodkem, jehož úhrada se posunuje vždy na další účetní období, které však opět končí schodkem.

Dále stěžovatel poukazuje na to, že v současné době je realizován projekt „Břevnovský klášter - rehabilitace a zpřístupnění klášterní zahrady“, č. reg. CZ.2.16/2.1.00/22221, v jehož rámci probíhá rozsáhlá rekonstrukce klášterní zahrady a příslušných stavebních objektů, celkem v hodnotě 69 000 000 Kč. Podle smlouvy ze dne 4. 11. 2009 o financování projektu v rámci Operačního programu Praha - Konkurenceschopnost, již stěžovatel uzavřel s řídicím orgánem Operačního programu Praha - Konkurenceschopnost, kterým je hlavní město Praha, má být realizace zmíněného projektu financována převážně z prostředků EU; dílčí částí má pak na rozpočet projektu přispět hlavní město Praha a konečně též městská část Praha 6, která má prostředky na rozpočet projektu stěžovateli poskytnout na základě smlouvy o partnerství ze dne 26. 2. 2008. Nicméně, vzhledem k tomu, že k úhradě realizačních nákladů z veřejných prostředků dochází zpětně, tj. v posuzované věci až po té, co budou nejprve zaplacen z prostředků stěžovatele, byl stěžovatel nucen vzít si překlenovací úvěr ve výši 30 000 000 Kč a zastavit ve prospěch věřitele nemovitosti ve svém vlastnictví.

V této souvislosti stěžovatel podotýká, že pokud by mu byla v důsledku výkonu uvedeného rozhodnutí sražena pokuta ve výši 1 500 000 Kč z účtu, na němž jsou uloženy jeho veškeré finanční prostředky, nebude moci např. čerpat účelově vázané dotace na účel, na který byly poskytnuty, a bude dále sankcionován nejen povinností celou poskytnutou dotaci vrátit, ale též uhradit majetkovou sankci. Takto vzniklé škody by měly pro stěžovatele zcela nevratné důsledky, a to i v případě, že by stěžovatel posléze byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný.

Na podporu výše uvedených tvrzení stěžovatel k návrhu přiložil mimo jiné Smlouvu o partnerství ze dne 26. 2. 2008, Vyrozmění o výsledku výběru projektu k podpoře z Operačního programu Praha – Konkurenceschopnost ze dne 23. 9. 2009, Smlouvu o financování projektu v rámci Operačního programu Praha – Konkurenceschopnost ze dne 4. 11. 2009, Smlouvu o úvěru ze dne 12. 3. 2010, reg. č. 133/10-120, návrh na vklad zástavního práva do katastru nemovitostí ze dne 15. 4. 2010, č. j. V-17673, návrh na vklad zástavního práva do katastru nemovitostí ze dne 15. 4. 2010, č. j. V-17675, a konečně rozvahu a výkaz zisku a ztráty ke dni 31. 12. 2010.

Žalovaný se k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však na návrh stěžovatele přizná, jsou-li k tomu splněny zákonné předpoklady. Ty definuje pro odkladný účinek žaloby i kasační stížnosti § 73 odst. 2 s. ř. s., podle něhož je k přiznání odkladného účinku třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nenahraditelnou újmu a zároveň se přiznání odkladného účinku nesmí dotknout nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a nesmí být v rozporu s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud po zvážení argumentů stěžovatele dospěl k závěru, že zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou naplněny.

Stěžovatel v návrhu uvádí, že výkonem předmětného rozhodnutí České inspekce životního prostředí, jímž byla stěžovateli uložena pokuta za správní delikt podle § 88 odst. 2 písm. j) zákona o ochraně přírody a krajiny ve výši 1 500 000 Kč, mu bude způsobena nenahraditelná újma.

Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2004, č. j. 6 Afs 25/2003 - 59, dostupného na www.nssoud.cz, „nenahraditelná újma, která by stěžovateli při výkonu nebo jiných právních následcích rozhodnutí mohla vzniknout, a jež je základní podmínkou pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti [§ 73 odst. 2 s.ř.s.], musí představovat výjimečný a závažný stav, který již nelze v dalším běhu času nijak odčinit“.

Nejvyšší správní soud posoudil stěžovatelem předložené listiny, přičemž konstatoval, že podle předložené rozvahy a výkazu zisku a ztráty stěžovatel v minulém roce vykazoval značnou ztrátu (byť výsledkem hospodářské činnosti stěžovatele byl zisk, který po zdanění činil 2 968 000 Kč, u své hlavní činnosti stěžovatel vykázal ztrátu ve výši 4 679 000 Kč). Soud akceptuje, že ztráta, v níž se stěžovatel aktuálně nachází, mu pravděpodobně neumožňuje hradit jakékoliv neplánované či mimořádné výdaje, aniž by byl stěžovatel vystaven riziku, že se ocitne v situaci, kdy nebude schopen řádně plnit své závazky. Soud při této úvaze zohlednil také výši uložené pokuty.

Při posouzení věci dále Nejvyšší správní soud přihlédl také ke skutečnosti, že stěžovatel, vedle zmíněných výnosů ze své vlastní činnosti, disponuje finančními prostředky poskytnutými z veřejných prostředků formou účelově vázaných dotací, přičemž nelze vzhledem k argumentaci stěžovatele vyloučit, že by výkon rozhodnutí o uložení pokuty mohl ohrozit řádné čerpání těchto prostředků.

Ohledně smlouvy o úvěru ze dne 12. 3. 2010, reg. č. 133/10-120, na základě které se UniCredit Bank Czech Republic, a.s. zavázala stěžovateli poskytnout účelově určený úvěr v maximální výši 30 000 000 Kč, Nejvyšší správní soud podotýká, že zde by měla platební neschopnost stěžovatele zvláště nepříznivé důsledky, neboť stěžovatel za účelem zajištění závazků vyplývajících z této smlouvy mimo jiné zastavil ve prospěch této banky rozsáhlé nemovitosti ve svém vlastnictví.

Po zhodnocení všech relevantních skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že vymáhání částky 1 500 000 Kč by skutečně mohlo pro stěžovatele představovat nenahraditelnou újmu. Nejvyšší správní soud přitom přihlédl i ke skutečnosti, že v posuzované věci již městský soud přiznal odkladný účinek žalobě stěžovatele.

Nejvyšší správní soud dále posoudil žádost o přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom, že by se přiznání odkladného účinku v daném případě jakkoli dotklo práv třetích osob či že by takové rozhodnutí

bylo v rozporu s veřejným zájmem. Přitom zohlednil skutečnost, že žalovaný žádné námitky proti přiznání odkladného účinku nevznesl; v průběhu řízení před městským soudem se naopak žalovaný vyjádřil tak, že s přiznáním odkladného účinku žalobě souhlasí, neboť byl toho názoru, že přiznání odkladného účinku v daném případě není v rozporu s veřejným zájmem, nemohou být žádným způsobem dotčena práva třetích osob a dle názoru žalovaného též nelze vyloučit možný vznik nepřiměřené újmy stěžovateli jako důsledek výkonu předmětného rozhodnutí České inspekce životního prostředí.

Vzhledem k tomu, že odkladný účinek žalobě ve vztahu k žalobou napadenému správnímu rozhodnutí (tedy i správnímu rozhodnutí prvního stupně) přiznal v předmětné věci již městský soud, je v souladu se závěry usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 - 96, publikovaného pod č. 786/2006 Sb. NSS, postačující přiznat odkladný účinek kasační stížnosti pouze ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu, čímž bude z hlediska odkladného účinku až do právní moci konečného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu obnoven stav, který zde byl před právní mocí rozhodnutí městského soudu.

Rozhodnutím o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu